

Димитър Бежански
Мъж във фризера

На Иван Драганов вече му се беше случвало, връщайки се ден-два по-рано от командировка, да намери в гардероба непознат мъж. Всъщност веднъж му се случи да намери и познат – Янакиев от горния етаж. Тогава Янакиев се опита да обясни, че бил дошъл да поправа пантите на гардероба, но не можа да каже защо го поправа в абсолютно голо състояние. „Бе, карай! – махна с ръка Иван Драганов. – Няма сега заради едни панти и един комшия да си развалям семейството!“ И се примири с мисълта, че вицовете за съпруг, командировка и мъж в гардероба не са празни измислици, а почиват на реални житейски факти.

Този път обаче мъжът беше във фризера. Естествено пак гол.

„Брей! – каза си Иван Драганов. – Мойта е почнала да се запасява!“

Това му прозвуча като остроумна шега и той весело се засмя. После си наля половин чаша гроздова и се обърна към непознатия:

– Мой човек, така и така си ми дошъл на гости, излез да му ударим по едно!

Мъжът не помръдна.

– Хайде де, хайде, не ми е за сефте, свикнал съм! Излез оттам, стига си се правил на умрял! – повтори поканата Иван Драганов и разтърси голото рамо на госта.

И тогава разбра, че онзи хич не се прави, а наистина си е умрял. Поумрял не можеше да бъде: погледът – изцъклен, езикът – изплезен, сякаш му подаваш да си близне сладолед, тялото – вдървено!

„А стига, бе! – гаврътна Драганов гроздовата на екс. Мойта наистина прекалява! Досега си мислех, че само с умрели не ми е кръшкала, ама явно съм я подценявал! Интересно обаче откъде го е намерила тя хубавец?“

Наля си втора чашка (този път – догоре) и се провикна към спалнята:

– Снежано! Снежано! Ела тука, некрофилко такава! Ела, че ми писна вече от тебе!

– Какво си се разкрещял посред нощ! – показва се жена му сънена и разчорлена. – Знаеш ли колко е часът! Всичките съседи ще събудиш!

– Бе ще ти кажа аз на тебе колко е часът! – зверски я изгледа Иван Драганов. – Къв е тоя труп във фризера!

– Най-обикновен – широко се прозя жена му. – Вчера го купих от пазара...

И след втора широка прозявка продължи:

– Вярно, доста кокал има, но все пак – три лева кило! А свинското и телешкото знаеш сега по колко са! За агнешкото да не говорим!

Освен това продавачът ми показа сертификат – трупчето е съвсем пряно, човекът е застрелян само преди два дни!

Иван Драганов с трепереща ръка си наля нова ракия.

– Хайде стига си къркал! – прибра шишето жена му. Лягай по-бързо, че утре трябва да ми помагаш при разфасоването – сама няма да мога...

Драганов все пак обърна и тази чашка на екс, затвори фризера и облекчено въздъхна:

– Аз пък си помислих, че вече ми слагаш рога и с умрели! За некрофилка те помислих!

– Глупчо! – целуна го жена му по сънната артерия. – Аз се чудя как да свържа двата края при тия цени, а той... Ревнивец такъв! Вместо да си благодарен, че по цял ден обикалям пазарите да намеря нещо поевтинко!

По устните ѝ обаче се плъзна една лукава усмивчица.

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

Димитър Бежански, „Търся французайка“, ISBN 954-715-099-5
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донеv, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3019>]